

Børn og flodbølger

Voksne lader forbrugsverdenen drukne egne børn og unge i vold, kynisme og sadisme

Af Frode Muldkjær

Det moderne barndomsliv er fuldt af flodbølger.

Sådan har det ikke altid været.

Jeg husker tydeligt min barndoms stort set eneste flodbølge, da jeg i 1956 på forsiden af Billed-Bladet så en kampklædt ungarsk pige med maskinpistol, og jeg rystet spurgte min far, om der også blev krig i Danmark.

»Nej, det skal din far nok sørge for«.

Dengang kunne fædre noget, som er ret umuligt i dag. Beskytte børn mod alverdens ondskab.

I dagens mediesamfund bliver ingen virkeligheder holdt skjult for nogen ældre. Fiktionsverdenen trænger sig anmassende på. Man kan provokerende sige, at voksne lader forbrugsverdenen drukne egne børn og unge i vold, kynisme og sadisme. Men den virkelige verden holder sig heller ikke tilbage.

Det er ustyrligt svært at beskytte børn mod viden om, at deres lørdagskyllinger kan være fyldt med salmonellabakterier, at deres lærer måske er pædofil, og samtidig opleve voksne gradbøje tortur, terror og krig. Oveni kan børn se henrettelser i nyhedsprogrammer og på særlige netsider.

Når der kommer særligt stærke billeder i de elektroniske nyheder, så bruger studieværten altid vendingen: »Vi skal advare mod stærke billeder«. Sådan en bemærkning kan få voksne til at sænke avisen og børn til at forlade mere sunde aktiviteter.

Mediefolk kender deres virkemidler.

Årsskiftet har så føjet rigtige flodbølger til katastrofekataloget.

Her har børn set en chokeret au-stralsk mor fortælle om, hvordan hun blev tvunget til at vælge mellem sine to børn, da hun på grund af bølgernes kraft ikke længere magtede at give dem begge en hånd. Hun valgte at slippe grebet til den store dreng. Hendes beretning til medierne blev fulgt af en forgrædt og forstenet dreng, som trods modertabet var blevet reddet.

Den familie får brug for krisehjælp resten af sine dage.

Medierne bliver mere og mere smagløs underholdning, som bør være forbudt for børn.

Når de ikke bliver det, så må voksne sørge for snak og bearbejdelse – nærmest i døgndrift – og vise børn, at voksne har evnen og lysten til at gøre noget.

Det gør de så – det fik Se og Hør at mærke.

Men der skal mere til. Når organisationen Læger uden Grænser i forbindelse med Asien-indsamlingen meddeler, at nu har de penge nok, så skal vi også sige højt og tydeligt, at de har vor velsignelse til i stedet at overføre bidragene til Afrika eller et andet sted i verden, hvor børn sulter, udnyttes, udsættes for overgreb, eller hvor børn mangler undervisning, medicin, omsorg og synliggørelse.

Når Søren Krarup fra Dansk Folkeparti til Berlingske Tidende siger, at »hele det der globale nødhjælpshalløj er og bliver en form for idealistisk forfalskning af virkeligheden, fordi vor forpligtigelse altid ligger i det nære og nærmeste«, så glemmer/fortier han, at vi netop varetager det nære ved at vise omsorg for det fjerne.

Børn ønsker altid voksne, som træder i karakter og hjælper, hvor hjælp kræves. Provokerende kan man sige, at hvor voksne tit ligner mennesker, der har mistet deres moralske orienteringssans, så kan børn være udmærkede guider, der leder voksne på rette spor.

Børn ejer en instinktiv anstændighed.

Vi tager vore egne børn i den nære hånd, når vi giver den anden til fjerne børn i Asien.

En anden rivemester, forfatteren Carsten Jensen, udtalte til dagbladet Politiken, at »danskeren græder to tårer, når han græder. Den første af rørelse og den næste af rørelse over egen rørelse«.

Til det er kun at sige, at flodbølgeramte, forældreløse, sultne børn ganske givet er godt tilfredse med, at rige mennesker i vor del af verden overhovedet kan lade tårer falde af medfølelse, og mon ikke de er ret ligeglade med, at tåre nummer to gælder os selv.

Den første tåre skaber hjælpen, den næste evnen, og lad os så vedvarende gøre en flerstrengt indsats for, at virkelighedens flodbølger i hvert fald ikke drukner de børn, som er på fysisk afstand af bølgerne.

Frode Muldkjær er børnejournalist

– Danmarks Radio, »Fabulatoriet«, P2